



Op het vinkentouw

Vorst en sneeuw brengen direct meer vogels naar de tuin. Een gemengd groepje groenlingen en vinken snoepen dan van de zonnepitten. De groenlingen eten uit de silo, de vinken ruimen de gevallen resten op. Vinken zijn van oudsher in Noordwijk, speciaal in de duinen, meer trek- dan broedvogels. Ik heb de indruk dat ze pas de laatste 10-20 jaar in de duinen zijn gaan broeden. Als trekvogel echter zijn ze al eeuwenlang in Noordwijk bekend. Op de trek naar het zuiden vonden veel vinken op de vinkenbanen in onze omgeving hun einde.

Voorzover bekend waren er vinkenbanen op Leeuwenhorst, onder aan de Duinweg en twee banen in het Vinkenveld. Vandaar de naam van dit laatste gebied.

De heren (het vinken was geen werk voor dames) Oudenrogge en Alkemade bedreven hier de vinkensport. In het voortreffelijke boek van Matthey, *Vincken moeten vincken lokken*, wordt verteld dat in 1795 op een van deze banen in één slag 98 vinken werden buit gemaakt! De beste slag ooit in Nederland gemaakt.

Er zijn nog steeds vinkenbanen in gebruik. De gevangen vogels gaan echter niet meer de pan in, maar worden voorzien van een ringetje weer losgelaten. Er wordt ook wel gevangen met mistnetten waarin de vogels vastraken, maar het vangen met een net is het echte werk. Het is een enerverende belevenis om het eens mee te maken. Met een touw in de hand zit je in een hutje, turend naar het opengeslagen net op het veldje voor je. Als er vogels tussen de twee delen van het net zijn neergestreken trek je het net dicht. Ben je niet snel genoeg, dan zijn de vogels weer gevlogen. Je moet wat je noemt op het vinkentouw zitten!

Lang geleden had ik een bijzondere ervaring met een vink. Een kennis wandelde eens in het bos van Boulogne bij Parijs en vond een jonge vink. Kennelijk uit het nest gevallen. Zij stond net op het punt weer naar huis te rijden, dus nam het beestje mee. De vink kwam bij ons terecht en werd zorgzaam in het gezin opgenomen. We namen hem (of haar) zelfs mee op vakantie tot de vogel bijna zover was om op eigen wieken verder te gaan. Die laatste ochtend echter vonden we het vinkje met het kopje vastgeklemd in zijn drinkbak. Verdronken!

Aan mijn zorgplicht had ik niet voldaan. Ik zat wat je noemt niet op het vinkentouw!

W.Andelaar

